

“ வீட்டு திரும்பியதிலிருந்து என்ன யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்...? “ வீட்டின் விட்டத்தை பார்த்துக்கொண்டு திக்பிரமயைடன் இருந்த என்ன மனவி பின்புறமாக வந்து தோளில் தட்டினாள்.

“ ஒன்றுமில்லை “ தொடர்ந்தும் மெளனமாக கதைத்தொலபேசியில் வாட்ஸ் அப் அலபை பறகைகளை பார்க்கின்றனே. எனது இளமை மகள் என்ன அநாவசியமாக இதற்குள் இழுத்துவிட்டாள்.

தொடர்புக்கு மாதிரம் இதுவரை காலமும் பாவித்த கதைத்தொலபேசியில் உலகமே அடங்கிவிட்டது. தினமும் காலம் எழுந்ததும், வாட்ஸ் அப்பில் வரும் வடிகைகளுக்கு பகிரந்தமைக்கு நன்றி என்று ஒற்றை வரியில் பதில் கொடுக்காதுவிட்டாலும், ஏன்..? ஏதற்கு..? என்று விசாரிப்பதற்கும் ஒரு பெரிய வட்டம் உருவாகிவிட்டது.

அந்த ஒற்றைவரிக்கு மலே எதனையும் நான் எழுதுவதும் இல்லை. இன்று வளையே நடபை பயற்சிக்கு சினைப்போது அறிந்த தகவல் உண்மையா..? கண்ட காட்சி பொய்யா...? அவ்வாறாயின் நேற்று நான் அந்த எலிஸபெத்துடன் பேசியது வறும் பிரமதானா..?

கண்ணுக்குத் தெரியாத இந்த கொரோனா வரைஸ் அச்சுறுத்தலின் எதிரொலியாக மனப்பிராந்தியும் வராமலே. வீட்டுக்குள் அதிக நேரம் அடங்கியிருப்பதனாலும், சமீக இடவெளி பணைவணைபி நேரந்தமையாலும் குடும்பங்கள்குள் பிரச்சினைகள் கபியிருப்பதாகவும், சில சிக்கல்கள் விவாகரத்து வரையும் சினைவிட்டதாகவும், மன அழுத்தம் சமீகத்தில் கபிவிட்டதாகவும் சொல்கிறார்கள்..?

அவ்வாறாயின் எனக்கு இக்காலகட்டத்தில் என்ன நேரந்தது. பிள்ளைகளையும் கட்பிக கொடுத்து பரேக்குழந்தைகளையும் பார்த்தாயிற்று. வீட்டுக்கடனும் தீர்ந்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டன.

அரசாங்கம் தரும் ஓய்வூதியம் தாராளம். மருத்துவமனைக்கு அம்புலன்ஸில் செல்லநேரந்தாலும் ஓய்வூதிய அட்டை இருப்பதனால் எந்தக் கட்டணமும் இல்லை.

வாழ்க்கை நிம்மதியாக ஓடும்போது, உடல் ஆரோக்கியத்தை பணுவதற்காக தினமும் நடப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டபோதுதான் அந்த எலிஸபெத் அறிமுகமானாள்.

புறநகர் வாழ்க்கையில் நடப்பயிற்சிக்கு சலுகையில் திருவில் காண்பவர்கள், “ஹாய்” - “ஹவ் ஆர் யு..?” - “கூட்டே” என்று புன்னகையுடன் ஓரிரும்புகளை உதிர்த்துவிட்டு கடந்து சென்ற பலருக்கு மத்தியில் நடக்கே வராமல், வீட்டு வாசலில் அல்லது முற்றத்தில் நின்றுகொண்டு என்னக்கண்டதும் தரிக்கச்செய்து சில நிமிடங்களாவது உரையாடும் அந்த எலிஸபெத் உண்மையிலேயே இனிமலே இல்லையா..?

அவ்வாறாயின் நான் கண்டபெண் யார்..? அவளது உருவத்தில் அவளது சுகோதரியா..? அப்படியும் இல்லா என்றானே, என்றக்கூம் என்னோடு பசியிருக்காத அவளது கணவன் சும்மா ஒரு மணிநேரத்திற்கு முன்னர் சொன்னான்.

நேற்று எலிஸபெத்தின் வீட்டு இருக்கும் பாதையில் சல்லும்போது, நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அவளையீண்டும் கண்டபோது, “ஹாய் ... எப்படி இருக்கிறாய்..?” பரேப்பிள்ளைகளை பார்க்கமுடிந்ததா..? எப்போதுதான் நானும் எனது பரேப்பிள்ளைகளை பார்க்கப்போகிறேனோ தரியவில்லை. சுகாதார அமைச்சரான அந்தப்பெண் தனது பதவியை துறந்திருக்கத் தவையில்லை. இந்த கோவிட் 19 இலும் அரசியல் புகுந்துவிட்டது. அடுத்த தரேதலுக்கு கோவிட் 19 உம்பசுப்பொருளாகும் “என்றல்லாம் சொன்ன எலிஸபெத்தை இனிமலே என்னால் பார்க்கவே முடியாதா..?”

நேற்றக்கூம் இன்றக்கூம் இடபட்ட இருபத்திநான்கு மணி நேரத்திற்குள் எனக்கூம் என்ன நேர்ந்துவிட்டது.

அவள் இறந்து ஒரு வாரமாகிவிட்டது என்று அவளது கணவன் சொன்னானே.. அது பொய்யா..?

“இல்லை. என்னால் நம்பமுடியாது. நேற்றுத்தானே இந்தவீதியால் வரும்போது கண்டு பசியிருந்தனே. உங்கள் மனைவி போன மாதம் எனக்குத் தந்த புத்தகம் இது. “எனச் சொல்லிக்கொண்டு, எலிஸபெத் எனக்கு படிகத்தந்த திருந்த Handbook Of Diabetes புத்தகத்தை அந்த ஆளிடம் நீட்டினனே. வாங்குவதற்கு தயங்கினான்.

அந்தப்புத்தகத்தின் அட்டயிலும் கொரொனோ கிருமி இருக்கலாம் என்று யோசித்திருக்கலாம்.

“இது எலிஸபெத் உனக்குத் தந்த புத்தகமா..? இப்படி நிறைய வாங்கி வீட்டில் அடக்கிவைத்திருந்தாள். ஆனால், உணவில் கட்டுப்பாடும் இல்லை. உன்னப்போல் அவள் நடப்பயிற்சிக்கும் சல்லவதில்லை. உடல் பெருத்ததுதான் மிச்சம். அவளது சுகேரிய பிலிருந்த இதுபோன்ற ஏராளமான புத்தகங்களலை லைஃப் லைன், சல்வசேன் ஆமிக் குகொடுத்துவிட்டனே. நீயே இதனை வைத்துக்கொள். நிலமை சீரடந்த பிறகு நானும் இந்தவீட்டை விற்றுவிட்டு போய்விடுவனே. அவள் சுகேரித்த புத்தகங்கள் இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கிறது. உனக்கு வணைஃபுமா..? தருகிறனே.” என்றான்.

நான் திக்பிரமை பிடித்தவனாக அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றனே.

மீ ண்டும் , மீ ண்டும் சொன்னதையே சொன்னனே .

“ ஹலோ... நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள் ... நான் நேற்று இதே நேரம் இருக்கும் இந்த மூன்றத்தில் பார்த்தனே என்று சொல்கிறேன் . நீங்கள் எலிஸபெத் இறந்து ஒருவாரமாகிவிட்டது என்கிறீர்கள் . என்னால் நம்பமுடியாது. பிளீஸ் ... என்ன நடந்தது...? நான் கடந்த இரண்டு வாரகாலமாக இந்த வீதியால் வரவில்லை. நேற்றுத்தான் மீ ண்டும் வந்தனே . இதோ, இந்த ரோசா மரத்திற்கு அருகில் நிற்குகொண்டதான் என்னுடன் பசீனாள் . நான் எதற்காக பொய் சொல்லவேண்டும் . “ எனச் சொன்னதும் , அவனுக்கு கோபம் வந்திருக்கவேண்டும் .

“ பூல்ஷீட் ... “ எனச் சொல்லிவிட்டு வழக்கமான எஃப் எழுத்தில் தொடங்கும் அந்த நான்கு எழுத்தில் வரும் கட்டை வார்த்தையை உதிர்த்துவிட்டு, மன்னிப்பும் கட்டை .

நான் பதிலுக்கு புன்னகைத்தனே . எனது முகத்திலிருந்த சோகத்தின் ரகைகள் அவனிடத்திலும் சலனம் ஏற்படாதது தியிருக்கவேண்டும் .

“ நீ என்ன சொன்னாலும் நம்பமாட்டாய் . உள்ளே வா . வந்து பார் ... “

நான் தயக்கத்துடன் உள்ளே சென்றனே .

அவன் காட்டிய சுவர்பக்கம் பார்த்தனே . ஒரு சிறிய மசேயில் வளைவாளை விரிப்பின் மீது எலிஸபெத்தின் உருவப்படம் இருந்தது . அதன் முன்னால் இரண்டு மழைகுவர்த்திகள் ஏற்கனவே ஒளிவீசி, பாதியில் அணைந்திருந்தன . அவன் அருகிலிருந்த தீப்பெட்டி எடுத்து ஒளியுற்றிவிட்டான் .

திக்பிரமை என்ன மலேமும் சமீபந் துகொண்டது . உடலில் லசோன நடுக்கம் வறூ .

“ என்கடவுளே... “ என்று முண்கினனே . கண்ணீர் வரும் முன்னர் , அந்த படத்தை தொடர் வணங்கினனே .

என்ன நடந்தது எனக்கேட்டனே .

“ நடப்பதற்கு சிரமப்பட்டதுக்கொண்டிருந்தாள் . தன்ன மமதியோர் காப்பகத்தில் சரேத்துவிடாமாறு தினமும் பூலம்பிக்கொண்டிருந்தாள் . பிள்ளைகளும் சொன்னார்கள் . என்ன செய்வது..? எலிஸபெத்தின் விருப்பப்படியே சரேத்துவிட்டனே . அங்கே சென்று பத்து நாட்களும் இல்லை . போய் விட்டாள் . இதுதான் வாழ்க்கை . நீ யாவது , நடந்து நடந்து உடல் நலத்தை கவனித்துக்கொள் ... உனக்கு எத்தனை பிள்ளைகள் ...? உனது மனைவி எப்படி இருக்கிறாள் ... பரேப்பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா...? “ ஏற்கனவே ஒருநாள் இந்த வீதியால் நடப்பயிற்சிக் கு வந்தபோது , எலிஸபெத் தடுத்து நிறுத்திக் கேட்ட களே விகளை அவன் இப்போதுதான் கேட்கிறான் .

நான் எலிஸபெத்தின் படத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றனே .

லண்டனிலிருக்கும் எலிஸபெத் மகாராணி பிறந்த ஏப்ரல் 21 ஆம் திகதிதான் தானும்

Written by - மருகப்பதி -

Tuesday, 13 October 2020 09:45 - Last Updated Tuesday, 13 October 2020 09:47

பிறந்ததாகவும், லண்டனிலிருந்து வந்து இங்கே குடியேறிய மீண்டு தலமைற்கைகளை அடகுது பிறந்த வாரிசுதான் தான் என்றும், அதனால் தனது பெற்றோர்கள் எலிஸபெத் என்று பெயர் வதைதாகவும் ஒருநாள சந்திப்பில் அவள் சொன்னதையும் அவனிடம் சொன்னனே.

“ஓ... அப்படியா... உன்னுடைய நல்ல சிநகேதிதான். நீ யாவது அவளை இழுத்துக்கொண்டு நடக்கப்போயிருக்கலாம். அவள் சமோம்பறே.” என்றான்.

“இறந்தவர்களை ஏசுக்கபடாது... ஏசுவணேட்டாம்.” எனச்சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் அந்தப்புத்தகத்தை அவனிடம் நீட்டினனே.

“வணேட்டாம்... நீ யே அவளது நின்வைக வதைத்துக்கொள்.. இன்னும் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. இப்போது நான் வளையே போகவிருக்கிறனே. ரியல் எஸ்டேட்டுடன் ஒரு சந்திப்பு இருக்கிறது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் வா. ஓகே”

“இந்த வீட்டை விற்கவா ...?”

அவன் தலையாட்டினான். மீண்டும் எலிஸபெத்தின் படத்தை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டனே. உடலின் பூல்லரிப்பு நீங்கவில்லை.

அவனுக்கு கைநீட்டி குலுக்கவும் இயலவில்லை. அவன் பின்புறமாக கையை கட்டிக்கொண்டு நின்றான். கண்ணுக்குத் தெரியாத இந்த வரைஸ் எதிரி, அணைத்து ஆறுதல் சொல்லவும் விடாமல் தடுக்கிறதே.

தொடர்ந்தும் நடப்பயிற்சியில் மனம் இல்லாமல் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தனே.

எலிஸபெத் அன்று தந்த Handbook Of Diabetes புத்தகம் கையில் கனமாக இருந்தது.

நடந்ததையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் மனவையிடம் சொன்னன.

“உங்களுக்கு ஏதோ பிரமலை. அதுதான் அப்படி. சதெத்துப்போனவள் எப்படி வந்தாள். சும்மா அலட்டிக்கொண்டிராமல், வாங்க வந்து சாப்பிட்டு நல்லா துங்கிறதுக்குப்பாருங்க... உங்களுக்கு யோசனை கட்டிட்டுது. தடுக்கம் குறைந்துவிட்டது” எனச்சொன்ன மனைவி, சுவாமி அறகைக்குச்சென்று விபுதி எடுத்துவந்து எனது நெற்றியில் பசிளாள்.

“இதுவும் சிவபெருமான் சூடலையிலிருந்து எடுத்து பசிசியதுதானே..?” என்றனே.

“தலை எழுத்து... கலிகாலம். அதுதான் இயற்கைக்கும் பொறுக்கவில்லை.”

என்ன இவளும் நம்புகிறாள் இல்லையே... அப்படியின்றால் எனக்கு என்ன நடந்தது..? எலிஸபெத் நீ உண்மையிலயே எங்கே இருக்கிறாய்..? மனம் அழுத்தது.

letchumananm@gmail.com